

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 30 november 2005 efter ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (ärende K (2005) 4635 slutlig, COMP/F/38.354 – industrisäckar), som delgavs sökanden den 14 december 2005, i de delar beslutet berör sökanden,

i andra hand sätta ned de böter som sökanden ålagts att erlægga solidariskt, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden motsätter sig kommissionens beslut K(2005) 4634 slutlig, den 30 november 2005 i ärende COMP/F/38.354 – industrisäckar. I det överklagade beslutet ålades RKW AG Rheinische Kunststoffwerke (RKW) och sökanden att solidariskt betala böter på grund av en överträdelse av artikel 81 EG. Enligt kommissionen skall de ha deltagit i ett system av avtal och samordnade förfaranden på marknaden för industrisäckar i Belgien, Tyskland, Spanien, Frankrike, Luxemburg och Nederländerna.

Som grund för sin talan anför sökanden att det överklagade beslutet strider mot legalitetsprincipen med avseende på den administrativa åtgärden. Kommissionen har utan rättslig grund och utan lagstiftningsbemyndigande beslutat om solidarisk betalningsskyldighet för sökanden och RKW.

Sökanden motsätter sig vidare att RKW:s överträdelse skall läggas sökanden till last. De av domstolen fastställda rekvisiten för att detta skall vara möjligt är inte uppfyllda. I den delen hävdar sökanden med hänvisning till den överträdelse av RKW som lagts sökanden till last att legalitetsprincipen med avseende på den administrativa åtgärden åsidosatts, eftersom kommissionens praxis angående böter inte omfattas av lagstiftningsbemyndigandet i artikel 15.2 i förordning 17/1962⁽¹⁾. I detta avseende gör sökanden även gällande en överträdelse av likabehandlings- och proportionalitetsprincipen.

Därutöver anser sökanden att svaranden överträtt artikel 15.2 i förordning 17/1962 samt riktlinjerna för beräkningen av böterna. Särskilt bevisföringen och bevisvärderingen avseende RKW är felaktig. Därutöver har RKW med hänsyn till hittillsvarande administrativ praxis bestraffats oproportionerligt hårt. Beträffande storleken på utgångsbeloppet som fastställts med hänsyn till överträdelsens allvar klandrar sökanden ur flera olika aspekter den olika behandling som RKW utsatts för jämfört med de andra företag som det ifrågasatta beslutet var riktat till. Sökanden gör även gällande att kommissionen gjort en felaktig bedömning av hur länge överträdelsen har pågått och att

kommissionen inte tagit hänsyn till förmildrande omständigheter avseende RKW. Avslutningsvis anser sökanden att artikel 15.2 i förordning 17/1962 har överträtts avseende beräkningen av böterna för RKW i fråga om tillämpningen av meddelandet om befrielse från böter respektive nedsättning av böterna.

⁽¹⁾ Förordning nr 17 Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (Svensk specialutgåva område 8, volym 1, s. 8).

Talan väckt den 20 februari 2006 – Elini N. V. mot harmoniseringsbyrån

(mål T-67/06)

(2006/C 96/45)

Ansökan är avfattad på nederländska

Parter

Sökande: Elini N. V. (Antwerpen, Belgien) (ombud: advokaterna F. Cornette och S. Tilsley)

Svarande: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

Motpart vid överklagandenämnden: Rolex S. A (Genève, Schweiz).

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara det beslut som fjärde överklagandenämnden vid harmoniseringsbyrån fattade den 12 december 2005 (ärende R-725/2004-4), och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsmärke: Elini N. V.

Sökt gemenskapsvarumärke: Figurmärket Elini för varor i klass 14 (juveler, ur, tidtagningsinstrument, ädelstenar)

Innehavare av det varumärke eller kännetecken som åberopats som hinder för registrering i invändningsförfarandet: Rolex S. A.

Varumärke eller kännetecken som åberopats som hinder för registrering: Figurvarumärket Elini för varor i klass 14 (registreringsnummer 1 456 102)

Invändningsenhetens beslut: Avslag på registreringsansökan

Överklagandenämndens beslut: Avslag på överklagandet

Grunder: Artikel 8.1 b i förordning (EG) nr 40/94 har åsidosatts.

Talan väckt den 23 februari 2006 – Stempher och Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher mot kommissionen

(mål T-68/06)

(2006/C 96/46)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Stempher B.V. (Rijssen, Nederländerna) och Koninklijke Verpakkingsindustrie Stempher C.V. (ombud: advokaten J.K. de Pree)

Svarande: Europeiska gemenskapernas kommission

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artiklarna 1.2, 2, 3 och 4 i kommissionens beslut av den 30 november 2005 i dess lydelse enligt kommissionens beslut av den 7 december 2005 inom ramen för ett förfarande med stöd av artikel 81 EG (ärende nr COMP/F/38.354 – industrisäckar – K(2005)4634 slutlig), åtminstone i den del det fastställs att Stempher har åsidosatt artikel 81 EG, Stempher på denna grund åläggs att betala böter, Stempher åläggs att upphöra med överträdelsen och i framtiden avhålla sig från varje handling eller agerande som avses i artikel 1, samt från varje handling eller agerande som har samma eller liknande syfte eller verkan, och beslutet är riktat till Stempher.

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökandena bestrider kommissionens beslut av den 30 november 2005 inom ramen för ett förfarande med stöd av artikel 81 i EG-fördraget (ärende nr COMP/F/38.354 – industrisäckar).

Till stöd för sin talan gör sökandena gällande att beslutet strider mot artikel 81 EG och artiklarna 7 och 23 i förordning nr 1/2003⁽¹⁾ eftersom det inte föreligger tillräckliga bevis för att sökandena har åsidosatt artikel 81 EG.

Sökandena anför vidare att beslutet strider mot artikel 25 i förordning nr 1/2003 och tidigare gällande förordning nr 2988/74⁽²⁾, eftersom kommissionen på grund av preskription saknar befogenhet att vidta åtgärder till följd av den påstådda överträdelsen.

I andra hand gör sökandena gällande att artikel 2 i det omtvistade beslutet strider mot artikel 23.3 i förordning nr 1/2003 och bötesriktlinjerna⁽³⁾. Svårighetsgraden hos den överträdelse som sökandena påstås ha gjort sig skyldiga till har bedömts felaktigt. Det var fel att kvalificera överträdelsen som mycket allvarlig. Vidare har inkorrekt faktorer och inkorrekt uppgifter beaktats vid fastställandet av bötesbeloppet. Enligt sökanden har det lett till oproportionerligt höga böter.

Sökanden anför slutligen att det omtvistade beslutet har fattats i strid mot väsentliga formföreskrifter och motiveringsprincipen eftersom ingen noggrann undersökning har ägt rum, ingen tillfredsställande beskrivning har gjorts av den överträdelse som sökandena påstås ha deltagit i och av den marknad där den påstås ha ägt rum. Enligt sökandena saknas det också en beskrivning av de omständigheter som legat till grund för bedömningen av överträdelsens svårighetsgrad.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna 81 och 82 i fördraget (Text av betydelse för EES) (EGT L 1, s. 1).

⁽²⁾ Rådets förordning (EEG) nr 2988/74 av den 26 november 1974 om preskriptionstider i fråga om förfaranden och verkställande av påföljder enligt Europeiska ekonomiska gemenskapens transport- och konkurrensregler (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 48).

⁽³⁾ Meddelande från kommissionen – Riktlinjer för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 15.2 i förordning nr 17 och artikel 65.5 i EKSG-fördraget (EGT C 9, s. 3).